

avui -i; en *Sang Nova*, Vayreda llavors imprimeix y sistemàticament: *barayar-se, vey, vey, vermeyes, trebay, oreyes, uys*, però *terrastall* amb ll a la cita que n'he donat, a les mateixes pàgines; tampoc res més que -*ál* en les notacions locals d'AlcM (un *ter-rabastay* en DAG., com a variant indocumentada, difícilment mereix atenció). Però l'oc. ant. *batistau/batestau* presenta una -u desconcertant, que lliga tan poc amb -ALL com amb -ALE: àdhuc avui la vocalització de -L està limitada a Gascunya i Provença, 10 on encara no és medieval (fora del gascó), Rudel i la *Crozada* són de bon tros massa antics i no pertanyen a Gascunya i Provença. La -i- de la *Crozada*, i la terminació de *tarabisteri* (veg. als DERIV.) suggereixen BAPTISTA, i *bapisterium*, certament, però 15 l'enllaç semàntic amb això seria tant rebuscat (a base d'aiguat?, 'diluvi, cataclisme?', 'cridòria de batalles?'), que caldrà deixar-ho córrer. Un compost germànic, quan en bona part es tracta de coses guerres, no està mal encaminat. Potser, doncs, podríem pensar per aquest segon membre en un mot fràncic. ¿L'al. *stauen* 'embussar', 'estibar', que en a.-al. ant. *stouwen* té el sentit 'renyar, acusar', neerl. mj. i mod. *stouwen*, ags. *stōwian* 'deturar'? ¿A.-al. ant. *stoup* (també neerl. i b.-al. mj.), avui *staub* 25 'pols' (arrel pan-germànica en altres formes apofòniques). Permetrien postular un fràncic *STAU o *STAUB, i pel sentit un 'batre la pols' ('espolsada' > 'batuda') o un batre-reptar, no són vies semàntiques impracticables; llavors suposaríem que en català -au 30 va passar a -al (com en *gual, malalt* etc.), i -all, i que en francès des de *batestaus* (*Ansej's*) es va extraure un acusatiu analògic *batestal*. Però un híbrid romano-germànic, amb bases tan hipotètiques, no sembla gaire sostenible; defugir-ho suposant que el romànic *bat-* va reemplaçar un element germànic (cf. a.-al. mj. *gestüppe* 'polseguera', *slag-* 'batre') ens duu a un encadenament d'hipòtesis arbitrari. No tant amb STALL, i llavors ¿suposar que l'oc. ant. *batestaus* és manlleu del francès, on -als > -aus ja s'havia complert en el S. XII? En resum, cap explicació ben convincent. — 5 Sobre el mot francès, veg. també Spitzer, *Litbl.* XLIX, 246, el qual va publicar encara una nota inassequible sobre el nostre *terrastall*, en *Misc. Schuchardt*, 1922, 141. — 6 I veg. les cites del 45 *FEW* x, 2a8-20 (tol. *rabastrà* «s'occuper de trop de choses» etc.), un fr. mj. *rabast* «vacarme d'esprits et sorcièrs» en un text de c. 1510 (2a21), Queyràs *rabastar* «ramasser» (3a8), i el més valuós i segur: *rabaster* «faire du bruit, du vacarme» en el normand B. de Ste. Maure, c. 1200. Desgraciadament es tracta d'un dels articles pitjors de tot el *FEW* (x, 1-8), del qual Wartburg es rentà les mans fent-hi posar a Hubschmid la seva firma; el qui va perpetrar aquest fantàstic embull ho encapçala amb un ètmon ignot 55 RABB-: per al qual, vacilla entre un vague origen germànic, i un mot, encara més fantàstic, que, per fugir d'objeccions i... fugir d'estudi, qualifica vagament d'«autòcton», no gosant definir-lo com a pre-romà; això ho adorna després amb una sèrie de cò-

modes «amplificacions» -AST-, -ASK-, -ANN-, -ALL-, -EL-, -ACULARE, en seguiment del dis-metòdic «sistema» que sol usar en les seves elucubracions pre-romanes. Després d'atacar una nota meua (p. 8), ell mateix se sent obligat a cantar palinòdia (*FEW* x, 603). Spitzer pot tenir gran part de raó en mirar aquest *rabâter* i *rabât* com a resultants d'un metaplasme del fr. *rabattre* i de BATTUERE; val a dir, en efecte, que en cada apartat de l'article posen al començament una o dues formes on hi ha -st-, i després ve una tirallonga sense la -s-, que així queda dissimulada: en el paràgraf 2a21 només hi ha el *rabast* que l'encapçala, i essent de c. 1510 no sabem si en data tan tardana la s és res més que una grafia. Tanmateix la -s- de Sainte-Maure, la del provençal i algunes altres provenen que almenys en part la -s- hi va ser realment. I tanmateix quedem amb el dubte de si hi va haver un encreuament de *rabattre, reb-*, amb un *bast-* d'altre origen (cf. *BAST(Ó), BAST, BASTAR, BASTIR*). En tot cas s'imposa enterrar aquest RABB- oníric i arlequinesc: és evident que tots aqueixos *rabaler, rabagner* etc. són altres tants mots ben independents un de l'altre. — 7 «-- Que el poema no està encara garbellat per la crítica, y per lo tant està exposat a una *terrastada* llastimosa», carta de Verdagner a. 1877 (*Epist.* II, 12).

TERRABASTALL, II, o TERRABASTAL, 'golfe o pallissa al costat o damunt d'una masia', origen incert, en tot cas mot diferent de l'anterior i amb ben poc o gens de comú, segons proven el significat i les variants *bastarral* i *barrastral*, que poden ser més originàries; semblaria ser, llavors, d'origen pre-romà; de provenença insegura, car es veuen diverses etimologies raonables, especialment com a afí del basc *bastar(ra)* 'dependències d'una casa', 'racó d'un edifici'. □ 1.ª doc.: DAG.

Que referint-ho a Camprodon explica «espècie de trespol situat entre l'enrajolat del pis, i el sostre del pis superior, que sol ser sempre la teulada». Encara que els DAG., DFa. i AlcM ho ajunten amb el mot anterior, com dues accs. (i AlcM fins i tot hi busca una estranya filiació semàntica de l'un a l'altre, amb una obscura vaguetat de «formació imitativa»), salta a la vista que això és insostenible i que ja la semàntica barra el pas a ajuntar els dos mots. També les variants *bastarral, barr-*, que té aquest, i la diferent extensió geogràfica, només catalana la del mot present, i amplament gallo-romànica la de l'altre; trobada en l'essencial l'etimologia del sinònim d'estrèpit' és clar també que no hi ha enllaç possible amb l'altre. I per les dades d'En Moll mateix, sembla que fins en la variant en -t- es tracta aquí de *terrastal* amb -l; fins i tot es pot sospitar que sigui amb -l l'única forma pròpia, i l'altra sigui en part o en tot deguda a una confusió amb un mot de forma poc diferent.

Si de cas això ja es trobaria en la nostra autoritat literària del nom d'habitatge: «una cambra baixa --- arran de la porta, una escala de fusta que conduïa a una *terrastall*, sobre'l qual hi avia una màrfega i pa-